

držela zvíře za obojek, snažíc se je zadržeti, když se plašilo, neruší nikterak příčinného vztahu mezi příhodou v dopravě a jejím úrazem. Jednání žalobkyně vyplývalo toliko z její snahy, dané situací, aby odvrátila následky splašení se zvířete. Že se jí to nepodařilo a že se při tom svalila na zem, není důsledkem jejího zaviněného jednání, nýbrž její nemohoucnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) posoudil odvolací soud věc správně. Pokud jde o vyřešení otázky, zda tu je či není příhoda v dopravě, shledává právem v abnormálním způsobu otevírání závory příhodu v dopravě podle §u 1 zákona o žel. ruč. Jest jí každá nepravdivost abnormální vůči každodennímu, pravidelnému dění v dopravě, ať už záleží ve způsobu jízdy, ve stavu trati, bezpečnostních zařízení neb vozidel, aneb záleží, jako v projednávaném případě, v jednání železničních zřízenců, na př. v nesprávném spouštění závor. Názor dovolatelky, že příhoda v dopravě musí býti nějakým obzvláštním nebezpečím, vyvolaným živelní mocí, které železnice používá k pohonu vozidel, nemá v zákoně opory. Výrok soudů, že příhoda, o kterou tu jde, jest v příčinné souvislosti s úrazem, který žalobkyně utrpěla, nelze po stránce skutkové v dovolání s úspěchem napadati. (§§ 503, 504 c. ř. s.). Po stránce právní mu ani dovolání nečiní výtek. Stejně jej nelze míti, jak dovolání míní, za mylný, protože by i jiné, sebe nepatrnější příčiny k splašení dobytčete mohly úraz přivoditi. Právem proto odvolací soud odvolání žalované nevyhověl. Ale právem vyhověl odvolání strany žalující. Je přisvědčiti jeho vývodum, že stranu žalující nestihá zavinění na jejím úraze. Správně poukazuje tu zejména k okolnosti, že jednání žalobkyně vyplývalo toliko z její snahy, dané situací, aby odvrátila následky splašení se zvířete. Že se jí to nepodařilo a že se při tom svalila na zem, není důsledkem jejího zavinění, nýbrž její nemohoucnosti.

Čís. 5113.

Zadržovací (retenční) právo zůstává nedotčeno zahájením vyrovnacího řízení, třebaž ho bylo nabyto v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 12. června 1925, Rv I 686/25.)

Žalobě, by žalovaná byla uznána povinnou trpěti prodej strojů, žalující firmou zadržených, bylo vyhověno *s o u d y v š e c h t ř í s t o - l i c*, *N e j v y š š í m s o u d e m* mimo jiné z těchto

d ů v o d u

Názor dovolání, že zadržovací právo žalující firmy zaniklo, třebaž bylo založeno dříve než 60 dnů před zahájením vyrovnacího řízení o

jmění strany žalované, jest v zřejmém rozporu se zněním zákona. Podle §§ 11 a 12 vyr. ř. zůstávají oddělovací práva zahájením vyrovnávacího řízení nedotknuta s výjimkou, že byla v posledních 60 dnech nově nabyta uhražovací aneb zajišťovací exekucí. Výjimka ta se však vůbec nedotýká práva zadržovacího, jež je ovšem počítati mezi práva oddělovací, jež se však nenabývá exekucí a proto zahájením vyrovnávacího řízení nezaniká, byť i bylo nabyto v posledních 60 dnech.

Čís. 5114.

Za čistě psychické bolesti, jež při určení bolestného ve smyslu Šu 1325 obč. zák. zůstávají mimo úvahu, jest považovati pouze takové stavy, jež nejsou vyvolány přímo porušením zdraví a chorobným stavem, nýbrž vznikají ze vzdálenějších účinků působících na mysl.

Při výměře bolestného nepřichází v úvahu životní míra poškozeného,

(Rozh. ze dne 12. června 1925, Rv I 724/25.)

Žalobkyně byla poškozena na těle zlým nakládáním se strany žalovaného. K žalobě o náhradu škody přisoudil jí procesní soud první stolice bolestného 750 Kč, odvolací soud pouze 300 Kč. **Důvody:** Pro výši bolestného jest rozhodnou jednak intenzita bolesti a její trvání, jednak hospodářské poměry a životní nárok poškozené osoby. Při určení bolestného přihlížeti se může pouze k bolestem fysickým, jež se dají dokázati změnami na těle poraněného, nikoli tedy k útrapám pouze psychickým. V tomto případě byl žalovaný právoplatným trestním rozsudkem odsouzen pro přestupek proti bezpečnosti těla dle Šu 431 tr. zák., kterého se dopustil tím, že žalobkyni po vzájemné hádce, když ho udeřila a na něho se sápla, tak prudce od sebe odstrčil, že klopýtla o blízko ležící necky, do nich upadla a tím se na těle lehce zranila. Tímto odsuzujícím rozsudkem trestního soudu, v moc práva vešlým, jest civilní soudce dle Šu 268 c. ř. s. vázán. Ve sporu o náhradu škody podali soudní znalci lékaři posudek, že poranění, které při tom žalobkyně utrpěla, opuchlina levé tváře a oděrka zvrčí čočky na ústní sliznici blízce levého ústního koutku, byla lehkým poraněním, které se zhojilo ve 3—4 dnech, nemělo v zápětí ani přerušení zdraví, ani nezpůsobilost k povolání, dále, že subjektivní příznaky žalobkyně, bolesti hlavy a závrať, byly vyvolány psychickými momenty, jež byly podporovány tím, že poraněná měla právě periodu, že žalobkyně trpí výtokem z rodidel a značnou chudokrevností, a to již z doby před tímto úrazem, že se tyto příznaky stupňovaly duševním rozčilením a měly za následek jednak mdlobu, jednak povšechnou ochablost tělesných sil a přivodily přerušení zdraví a nezpůsobilost k povolání po 7, nejvýše 10 dní, bolesti žaludku a bolesti hlavy, jimiž žalobkyně trpěla již před úrazem, že mohly následkem rozčilení po tomto případě trvati 4—5 dní v silnějším stupni a pak 7—10 již mírnější, bolesti v břiše že mohly být v souvislosti s přerušením periody po úrazu, že nebyly značné a že přestaly při opětném